

[Statsministeren.]

økonomiske situation, men måtte på regeringens vegne sige, at vi advarer imod at lægge for meget i det, fordi man ikke skal hæfte sig for meget ved et enkelt kvartal eller et enkelt år. Benytter vi en 10 års periode — og det er vel i og for sig rimeligt at tage netop 1960ernes 10 års periode som bedømmelsesgrundlag for vores økonomiske problemstilling, fordi det er fra 1960erne, vi bortset fra en enkelt undtagelse ubrudt har haft betalingsbalancevanskeligheder — gør man det og ser på lønudviklingen, så ved hr. Anker Jørgensen, at der er en rekord, som det heller ikke er i de danske lønmodtageres interesse at bevare for Danmark. Når man gerne ville sammenligne med Sverige, Norge og England, så må jeg minde om, at lønudviklingen i denne 10 års periode med udgangspunkt i 1960 sat til 100 har for Danmark været 260, for Sverige været 212, for Norge været 198 og for England været 160. Alt sammen imod vores 260. Og se, det er over en 10 års periode. Jeg må altså derfor sige, at jeg synes knap, det er sammenligneligt og specielt ikke rigtigt, når hr. Anker Jørgensen, efter at vi har fået dokumenteret, at Norge har en stigning fra 100 til 198 og Danmark fra 100 til 260, så påstår, at Norge har haft en lønudvikling lig den danske. Det har Norge netop ikke haft, og så er det også utilstrækkeligt at sige, at så har Norge jo også genindført en pristalsregulering, når man nu ved, at der ikke er identitet imellem vores og deres pristalsreguleringer. Jeg synes altså, det var lidt for utilstrækkeligt at sammenligne på det grundlag.

Jeg mener, det blev sagt af hr. Aksel Larsen direkte, at han var enig i den analyse, jeg på regeringens vegne havde givet, men så føjede han til: men det er jo regeringens skyld. Det kan hr. Aksel Larsen ikke holde fast ved, for han ved, som jeg også lige har dokumenteret det, at der er en glidende udvikling gennem 1960erne, og derfor hjælper det ikke at gøre dette til sådan et øjebliksbestemt problem. Hvis det var et øjebliksbestemt problem, kunne vi nok tage mindre alvorligt på det, men det er en ensartet tendens, oven i købet en ensartet stigende tendens igennem det tiår, vi lige har afsluttet, at vi har disse betalingsbalanceproblemer, og at vi har disse pris- og om-

kostningsstigningsproblemer. Derfor synes jeg, man i hvert fald skulle være enig om én ting: ikke at gøre dette til et øjebliksbestemt problem, for det er det ikke.

Hr. Aksel Larsen var inde på en række enkeltheder, som jeg, for at en misforståelse ikke skal sætte sig, føler det nødvendigt at gå ind på. For det første sagde han, at når man nu endelig ville spare, kunne forsvarsministeren passende lade være med at komme med bevillingsansøgninger. Ja, det kunne han selvfølgelig. Men det er på den baggrund nødvendigt for mig at sige, at der er en besparelse på forsvarsministeriets budget, som oven i købet er forholdsmæssigt større end på de fleste andre budgetter, og at de ansøgninger, der er sendt til finansudvalget, ligger inden for det nedskårne budget. Der er ikke tale om nye andragender. Man har nu engang den arbejdsgang, at inden for de i dette tilfælde nedskårne bevillingsrammer skal forsvarsministeren komme til finansudvalget med de aktuelle opgaver. Det er altså ikke rigtigt at skabe en fornemmelse af, at der her er tale om noget nyt.

Videre siger hr. Aksel Larsen, at vi ikke vil gøre noget ved jordprisstigningerne. Jeg forstår knap, at han tør fremsætte en sådan påstand. Vi ved alle, at den historiske kendsgerning er, at vi i 1963 forsøgte en jordlovgivning her i Danmark, som blev mødt med et nej fra den danske befolkning. Der gik fem år, hvor der enten ikke kunne gøres eller ikke blev gjort noget forsøg på at rette dette op; heller ikke i den periode, hvor hr. Aksel Larsen havde en alt for dominerende rolle i dansk politik, blev der gjort noget. Men denne regering har dog i øvrigt med oppositionens tilslutning gennemført et forslag om en frigørelsesafgift, og da vi behandlede det, medgav dog såvel regeringspartierne som oppositionen, at det kunne have nogen indflydelse. Skulle vi nu ikke, inden vi slyngede sådanne påstande ud, alligevel give denne frigørelsesafgift en chance for at virke? Jeg tror det.

Når man ved, at regeringen har sagt, ikke at den overvejer, men at den vil komme med forslag til en skærpet kapitalvindingskat, er det heller ikke helt rimeligt ligesom at antyde, at det altså er noget, den ikke har med.

Endelig var hr. Aksel Larsen inde på afskrivningsreglerne. Herom siger regeringen,